

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 71.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790096032/facsimile.pdf> (tilgået 08. december 2021)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

lix, da hun ikke undte sine Veninder at lee paa hans Bekostning. Men han lod ikke selv til at mærke Noget, og afbrød hende, idet han vedblev paa sin usammenhængende Maade:

Nei, det er som jeg siger, Verden er onskabsfuld. – Men gal er den, der vil bryde sig derom – naar man er lykkelig og ikke slaet med Blindhed – Verden er saa smuk, saa henrivende – Tidsalderen liberal og Moderne guddommelige.

Og hans flammende Blik, som under alt dette havde dvælet paa Emilies blændende Skuldre, oplyste nu Damerne tilstrækkeligt om Grunden til hans Distraction. – Emilie rødmede lige til Tindingerne, bed sig i Læben, og da netop nogle af de ældre Damer kom ind i Værelset, reiste hun sig og gik hen imod dem. De unge Piger hvidskede indbyrdes og loe saa smaat; men Felix, som Ingenting bemærkede, vendte sig meget fornøiet mod Vilhelm, der havde moret sig ved den foregaaende Scene, og sagde:

Du, her er slet ikke stivt, det bliver meget gemytligt. Og hvilken Hals!

Hr. Jespersen var fulgt ind med de ældre Damer, Kandidaten med sin Kjæreste ligeledes! Man formerede nu en ny Kreds, og af Hr. Jespersens tilfredse Miner var det tydeligt at forudsee, at et æsthetisk Uveir truede Forsamlingen. Det varede heller ikke mange Minuter, før han uden synderlig Anledning rykkede frem med den forurroligende Efterretning, at den nyere Tid havde seet Forfattere fremtræde, som langtfra at lægge den Agtelse for ophøiede og ædle Følelser for Dagen, som man dog med Rette kan forlange af Debutanter, endog søge at persiflere Alt, hvad der er og bør være ethvert Menneske helligt.

De ældre Damer fandt dette i høi Grad betænkeligt, og udtalte levende deres Indignation; de yngre derimod lode ikke til at have hørt efter, men snarere at have deres Opmærksomhed henvendt paa Felix, der var søgt hen bagved Emilies Stol, hvor han med megen Deeltagelse spurgte hende, om hun ikke befandt sig vel, om hun frøs o.s.v., og saae temmelig ubestemt ud, da hun ikke gav ham noget Svar, men svøbte sig tættere i sit Schavl og talte med sine Naboer.

Hr. Jespersen var ikke fuldkommen tilfreds med sit Auditoriums Opmærksomhed; men tænkte imidlertid at være istand til at fængsle den, ved frimodigt at fremføre den dristige Paastand, at Moralen i ethvert Værk bør fremtræde bestemt med Sandhedens Begeistring

som Digterens egen Mening, hvilket han nu skred til at motivere i velvalgte Ord og fortræffeligt afrundede Sætninger. Men Candidaten, som under det forrige Spørgsmaal havde været beskæftiget med at kysse sin Kjæreste, lod ham ikke længe nyde den Glæde at høre sig selv tale; han var selv Salonæstetiker, ja to Gange om Ugen holdt han endogsaa Forelæsninger over Shakspeare for sin Kjæreste og hendes intimeste Veninder, hvis literaire Opdragelse han havde paataget sig. Han tyssede derfor paa sin Elskede, som vilde tilhvidske ham nogle søde Talemaader, og sad nu med spændt Opmærksomhed, ikke ganske ulig Picadoren, der venter at Tyren skal blotte sig, for at kunne bibringe den et dødeligt Stik; men til hans hemmelige Ærgrelse vilde Skjæbnen at Hr. Jespersen skulde være af samme Skole. Da denne imidlertid havde doceret i nogen Tid, og i den almindelige Tausched seet et umiskjendeligt Tegn paa eenstemmig Bifald, blev han forsonligere, og yttrede godhedsfuld, at han dog ikke totalt vilde fordømme ethvert Værk, der manglede den strenge Morals Stempel. Nu aandede Candidaten endelig frit, og med høi og tydelig Røst nedlagde han sin Protest.

Jeg fordrer, sagde han, en sund, blufærdig og anstændig Livsanskuelse hos enhver, der vil optræde som Forfatter, jeg fordrer den bestemt udtalt, ja, jeg fordrer, at den paa Dramaets og Romanens Gebet skal optræde personificeret. Hele den nyere franske Literatur er forkastelig, vedblev han, idet han saae sig om med Værdighed; thi hvor man vil slaae op, træffer man paa Steder, som kun ere skikkede til at bringe den unge Pige til at rødme. Selv de Bøger, som i denne Literatur ere skrevne i moralske Øiemed, ere fordømmelige.

For Exempel? afbrød Vilhelm ham.

For Exempel, »die Geheimnisse von Paris.« Her finder De Skildringer af Laster, som den unge Pige ikke veed existerer; her er Scener, som den unge Pige ikke kan være bekjendt at læse høit; og, da De maaskee ikke troer jeg har læst den, vil jeg nævne Dem den Scene, hvor die Eule –

O, sagde Vilhelm, for min Skyld skal De ikke nøde Damerne til at holde for Ørene; jeg troer ubetinget, at De har læst den, og ovenikjøbet paa Tydsk.

Skal det være en Vittighed, saa maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, – begyndte Candidaten, men Vilhelm havde vendt ham Ryggen og var allerede inde i det andet Værelse. Han maatte nøies med at